

BUKTINJA U TAMI

G O R A N P O L E T A N

EEKC
“SFERA”

BUKTINJA U TAMI

SRBINDA™

DOWNLOADED FROM:
www.SRBINDA.COM

Izdavač / Published by:
Ekološko-etnološki kulturni centar "Sfera" /
Center Of Ecology, Ethnology and Culture "Sphere"
Novi Sad, SERBIA, 2012

COPYRIGHT © 2012 by GORAN POLETAN

DESIGN & LAYOUT : SRBINDA

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

ISBN : 978-86-85539-15-2

CIP – Каталогizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

ПОЛЕТАН, Горан,

Buktinja u tami / Goran Poletan. – Novi Sad :
Ekološko-etnološki kulturni centar "Sfera", 2012. – 46 str.

Način dostupa (URL) : <http://www.srbinda.com/>. – Str. 4-6 :

Predgovor / Olivera Šijački. – Beleška o autoru: str. [47].

ISBN 978-86-85539-15-2

COBISS.SR-ID 274822407

PREDGOVOR

Kada se upozna poezija Gorana Poletana, uočiće se da je to veoma zanimljiv poetski svet, čija je osnova ljubav i sve ono što ne vodi tom cilju nije dostojno da bude sastavni deo života. Bogatstvo emocija u njegovim pesmama pleni svojom iskrenošću i sugestivnošću, ali isto tako u tim pesmama se oseća i koliko je poezija refleksivna i ima svoju melodiju. I u tom svom nemirnom poetskom svetu pesnik uspeva raznim simbolima da obeleži sve ono što ga tišti.

Doduše, u poeziji je sve u začaranom krugu mašte, pa čak i kada se prepliće sa realnim posmatranjem, pesnik će tragati za skrivenim mislima i tako će ta suptilna poezija biti u stalnom pesnikovom traganju za emotivnim viđenjem sveta. I kada pesnik kaže: ‘Sijedi starac u mom mladom tijelu’ nagoveštava nam iskustvo i želju pesnika da nam dočara svoj emotivni život, ali postoji i drugo viđenje duhovne supstance: ‘Ja sam samo jedan od mnogih / što su na nemir osuđeni’, ali pesnik će izneti i svoju intimnu želju: ‘Htio bih da zagrlim čitav svijet’ i na taj način će nam predočiti najemotivniji pesnički iskaz o onome što želi, a poezija je baš ta koja mu pomaže da to i ostvari, tu svoju beskrajnu emociju i posmatranje života oko sebe. Baš kao što je i Oskar Davičo tvrdio: ‘Pesnik neće prepisati život, on će ga ponovo stvoriti’.

U svojoj poeziji Goran Poletan primećuje onu pravu sliku povezanosti prirode i čoveka. Voli prirodu i vidi u svemu njen značaj za čoveka i kad kaže: ‘Na nebu tišina k’o u mojoj duši’, time će slikovito aludirati o celini pesnika i prirode. Razume se da samo pravi pesnik može na poseban način da upija slike prirode i ispoljava ih na pesnički način, jer ga spontano inspirišu, da bi se uočila ta sinteza ljudskog trajanja. Isto tako, i kada pesnik konstatuje: ‘Nema kraja, ni početka / Život tek je putovanje’ on nam aludira na sve ono što nas čeka.

Iz pesme u pesmu uočićemo da se uglavnom sudaraju romantične

inspiracije i misaoni koncept pesme, neposredno i promišljeno u isto vreme i baš taj unutrašnji poriv čini srž njegove poezije, jer to su prave enigme poetskog sveta.

Mnogi će u njegovim stihovima pronaći sebe i srodna osećanja, što i jeste efektno obeležje dobre poezije, jer je pesnik iskreno u stihove udahnuo svoju dušu. On će i dalje nastaviti da traga za onim simbolima koji akceptiraju pesnikovu emotivnu energiju. U stvari, ljubav neće prestati da bude inspiracija u tom traganju. Kada se na ovaj način upozna poezija Gorana Poletana, uočiće se da je on pronašao trag i išao pravim pesničkim putem jer je stvaralačku inspiraciju veoma dobro asimilovao u biće sopstvenog sveta.

Olivera Šijački

BUKTINJA U TAMI

STARAC

Starac, sijedi, u mom mladom tijelu,
skrivene suštine prede zlatne niti.

Raspleo je dugu bradu bijelu,
sav je mudrost, sav sazdan od biti.

Harmonijom, mirom i svjetlošću zrači,
na svijet ovaj sa omijehom gleda.

U svoj čudni svijet me sve više uvlači,
svoja mi iskustva, davna, ispovijeda.

ODA OPŠTEM

Na svom putu stamen stojim,
svjestan šta mi sudba sprema.

Zar nestanka da se bojim,
da sam ništa, da me nema...!?

Idem putem svog prautočišta,
spasonosne, vječite praznine.
Jedno želim, ako želim išta,
milozvučnu muziku tišine.

Nema kraja, ni početka,
život tek je putovanje.
Svak' je predak nekog pretka:
duše staništa mjenjanje.

Sve što živi, što se miče,
u taj zakon se uklapa,
iz jednoga to sve niče
i sve se u jedno stapa.

PONOĆ

Ponoć, sred sablasnog kvarta,
ulice zagrljene s tamom.
Ja, kao Heseov Sidarta,
još tražim sreću u sebi samom.

U jazbinama sve su već zvijeri,
što su mi pred Bogom braća,
od straha i vazduh treperi,
a moja noga smjelo korača.

Mene ne plaši noćna tmina.
Tišina mojoj duši godi,
a, ako mi je smrt sudbina,
evo, neka se sad dogodi.

Svjetlost nas smrti neće spasti,
zvijezde su, već, sve zapisale.
Vode nas putem do propasti
sile što su nam život dale.

Zalud nam divlje otimanje,
snažna nas ruka putem vodi,
zalud nam oružje, novac, znanje,...
sa nama jači rukovodi.

PROMAŠIH VIJEK

Promaših vijek! Ko su ovi ljudi?
Vidim, u čudu me gledaju domaći...
Kao da sam rođen prije trista ljeta,
u ovom vremenu ne mogu se snaći.

Ja ne razumijem jezik ovih ljudi.
Oni, isto tako, ne shvataju mene.
To je k'o eunuhu pričati o strasti,
k'o najboljom knjigom nuditi' nepismene...

SLAVUJ I RUŽA

U jednoj zapuštenoj bašti,
okruženoj šumom,
po čitav dan je veselo pjevao
jedan mladi slavuj.

Jednoga dana,
njegovu pažnju privuče
jedan, tek procvjetali, pupoljak ruže,
koja je u bašti rasla.

Slavuja je ljepota tog pupoljka
svaki dan opčinjavala sve više i više
i on je počeo da svo vrijeme
provodi pored te,
poslije kratkog vremena,
već, u punoj ljepoti, rascvjetale ruže,
da bi, uskoro, opijen njenom ljepotom,
svaku svoju pjesmu
posvećivao samo njoj.

Čitava okolina je odjekivala
od njegove zaljubljene pjesme,
sve dok, jednoga dana,
ruža nije počela da vene.

Nesvjestan ružine prave prirode,
slavuj je počeo da vene zajedno s njom.

Njegova pjesma je postajala
sve tužnija i tužnija,
da bi, na kraju, potpuno zaćutao.
Još kratko vrijeme je tugovao,
a onda, od tuge i uginuo.

Ruža, ćim joj taj cvijet otpade,
pusti novi pupoljak
koi će izmamiti pjesmu
nekog novog slavuja.

U SLAVU LJUBAVI

Volio sam te,
jer si me voljeti znala.
Zato ti i pišem ovaj stih.

Odabrao sam te
jer si me odabrala,
između miliona ostalih.

Sanjam te,
kad god mi dođeš u snove,
a i na javi, kad god nisi tu.

Radosti
uvijek mi donosiš nove,
da odagnaš svaku tugu i dosadu.

Voljela si kad sam
laskao ti vješto,
ljepotu tvoju riječima slavio.

I sad sam htio
reći, lijepo, nešto...
Bio sam smislio, pa zaboravio.

DISTANCA

Uprkos mogućoj griži
savjesti, moram reći:
-što ti je neko bliži,
to ti je dušman veći.

Što god mu više daješ
i što mu činiš bolje,
više ćeš da se kaješ,
kada je loše volje.

'Zalud mu poslije riječi
kajanja, izvinjenja...
Rani te, pa te liječi
i nikad se ne mijenja...

Zato je distanca sveta
i među najbližima.
Ni među rodbinom ne smeta
da dužnog respekta ima!

VRANE

Vrane, vrane,...
crni labudovi,
nerazdvojni vi ste
s čovjekom drugovi.

Jedine ste što ga
čitav život prate
i na kraju puta
svakom pozdrav date.

Zašto vas nađoše
da značite tugu?,
nek za takav simbol
nađu pticu drugu.

BLIŽE

Još jedan rođendan danas slavim,
još jedan korak bliže smrti...
Živim, ne gledam gdje će stati
točak sudbine što se vrti.

Bez straha, tuge, il' žaljenja,
ja mirno gledam smrti u lice,
jer, kada umrem, idem se roditi',
u liku čovjeka, mrava, il' ptice...

Kraj je početak istog kruga,
opet krećemo sve iznova...
Mi smo k'o voda što ima oblik
sad oblačaka, sad morskih valova.

DILEMA

Pri polasku na front, minut-dva slabosti.

Sreću žele majka, baba i djed stari,

borac još na Ceru i na Kolubari.

Najteže mu da se sa djecom oprostimo...

Bože ja plačem! Je li to moguće?

Ja, koji smrti kezim se u lice,

koji u bijeg tjeram dušmane, ubice...,

plačem kada, krišom, izlazim iz kuće.

*Plačem, brižno ljubim usnula mi čeda,
da ne čujem, plačno: -Tata kad ćeš doći...*

Brine me samo ko će im pomoći

ako ih tata više ne ugleda.

I kad sam u rovu ta me slika prati.

Nečiji očevi moji su dušmani

i, sigurno, svako na suprotnoj strani

moli Boga da se čitav djeci vrati.

Što mi Bože dade srce ovoliko,

srce koje samo imaju heroji?

Ja sam sretan što se nikoga ne boji,

al' nisam što mora voljeti toliko.

*...Al' htio, ne htio, boriti se mora
jer ovo nam vrijeme izbora ne daje.
Kada ćemo prestat' slušat' plač, vapaje...?,
sve do kraja rata nema odgovora.*

*Znam, mnoge će majke do tad zaplakati,
mnoge kuće ostat bez svog domaćina,
mnogi zažaliti oca, brata, sina,
žene 'zalud čekat' muža da se vrati...*

*Al' se trže odmah, misli se postidi.
Zar on, vojnik, tako, k'o baba da zbori!?
Ratniku je sveta dužnost da se bori,
zaboravi na sve kada bitku vidi...!*

MOJA RODBINA

Moja se rodbina polako seli,
dijele sudbinu davnih im predaka,
nekoliko kofera sa sobom ponijeli,
suznih očiju i teška koraka.

Moja se rodbina polako seli,
njihove vapaje niko ni ne sluša,
kao kad se čovjek sa životom dijeli,
...odlazi tijelo, al' ostaje duša.

Moja se rodbina polako seli,
tmurni, kao da sunce ih ne grije.
Ja ih vodim tamo gdje nisu željeli,
baš kao Mojsije, ili Arsenije...

Moja se rodbina polako seli.
Sudbina ih vodi na drugi kraj svijeta.
Znaju nigdje im se niko ne veseli,
i rođenom bratu izbjeglica smeta.

Moja se rodbina polako seli,
u tuđoj zemlji, opet sve iznova...
Neki su već novi život započeli,
ali bez slasti, radosti i snova.

LIMIT

Kad bi neko Boga mog'o opisati...

Do sada ga nije objasnio niko.

Kad bi prosvjetljenje mogli naslikati...

Nije se rodio ko bi ga naslik'o.

Ko da objasni prostranstvo univerzuma:

mora, a ne može, imati kraja...?

Otkud' dolaze slike kada čovjek duma,

otkud' prosvjetljenje - vizija beskraja?

Oni koji dožive samospoznaju,
rijetki srećnici, od Boga odabrani,
ne mogu da objasne, ili opis daju,
...umiru mudri, al' neiskazani.

DJECA HEROJA

Grize me savjest što sam živ,
stid me je onih što poginuše.
K'o da sam, lično, zbog toga kriv,
boli me što se dječ'je nade ruše.

Vi ste, siročići, djeca herojima,
prezrivo u oči pogledajte svima,
jer bi nezahvalni, i ja među njima,
pred vašim se trebali stidjet' očevima.

Podignite čela, djeco besmrtnika,
jer oni su vama ostavili slavu.
Mnogi im se nećete ni sjećati lika,
ali su im djela u nezaboravu.

Svakog, ko se može čovjekom nazvati,
k'o nož će vaši pogledi da bodu.
Trebao bi reći, onaj ko se vrati,
vašim očevima hvala za slobodu.

NIKO NEĆE ZNATI

Odlazim. Sa hladnim pogledom.

I niko ne čuje duše mi vapaje.

Odlazim. Pozdravljam sve redom,
dok mi dio srca zauvijek ostaje.

Koliku odnosim tugu u grudima,

to ne vidi niko, niko znati neće

i mir moj u oku ostati će svima,

neće znati koliko, tu, ostavljam sreće.

VELIKANI DUHA

Volim sve velike ljude od duha:

Lao Ce, Konfučije, Buda,
Mojsije, Isus Krist i Muhamed
ostavili su traga svuda.

Lao Ce je slavio prazninu,
kroz Jin i Jang objasni Tao.
Konfučije živje za ovaj život,
o ovozemaljskom sve je znao.

Buda se povuče u samoću
da spozna ljepotu bestjelesnog,
da duh pripremi za odlazak
iz ovog tijela, za njega tijesnog.

Mojsije, prvo Jevreje spasi
od dugog ropstva u Egiptu,
pa zapovjesti bož'je proglasi
u kamenu i u skriptu.

Isus je ljude učio vjeri:
-Bez čiste duše nema ni mira.
U postojanje Boga da narod uvjeri,
on poslije smrti inkarnira.

Muhamed zakon Šerijet stvori,
da red unese medju ljude,
da bar zbog straha od Alaha,
svako dostojan čovjeka bude.

Rama je tvorac religije,
jer on je bio preteča svega.
Krišna u Vedama sve zapisa.
Ostali su učili od njega.

...Da ne ostanu nepomenuti:
Hermes, Zarasutra, Pitagora...
Svi oni za znatiželjne
dadoše bezbroj odgovora.

MIR

Ja neću nikome sudija biti,
ne, neću čak ni kritičar...
...Zar ja drugima mane tražiti,
a sam ih imam stotinu bar!?

Moje su ruke uvijek raširene,
htio bih da zagrlim čitav svijet.
Ljubav, samo ljubav, teče mi kroz vene,
mržnja mi ne pada na pamet.

Ni za čime ne vapijem više,
sad se svijeta bitisanju divim.
Ni za čim mi srce ne uzdiše,
bezbrizan sam, kao biljka živim.

Ja ne patim više ni za kime
i ni jednoj želja me ne vuče,
pošto probah sve čari intime
vrole strasti pokidah obruče.

REALIST

Ja nisam literarni slikar,
ja svoje misli u stihove točim
i bi'ću srećan ako bude neko,
kome to mogu da predočim.

Nisu pesimizam, već realnost kleta,
ove misli što me cijeli život prate,
a nazvat će me, možda, Crni pjesnik
oni što ni blizu nisu da me shvate.

DUH

Ja ne vidim! Oko mene tmina.
Ja ne čujem! Svud grobna tišina.
Ne osjećam, ostadoh bez tijela.
Od sveg' samo duša osta cijela.

Mir. Tišina. Evo i svjetlosti...!
Ne bole me više stare kosti.
Rastadoh se s dragim i poznatim,
al' ne želim više da se vratim.

Duh postadoh, ne vidi me niko,
ne čuje me niko nikoliko.
Diram mnoge, niko ne osjeti,
...zašto li se svi boje umrijeti?

Ja, praktično, više ne postojim.
Više nema čega da se bojim.
Od vatre mi, vrele, ništa nije,
mač ne sječe, metak me ne bije...

Sad bez straha izazivam zvijeri,
al' ni jedna ni da se pomjeri.
S ajkulom se borim svakog dana,
od zubiju, njenih, nemam rana.

Najjačima kezim se u lice,
za nos vučem zloglasne ubice.
Ne bojim se najgore bolesti,
...možete mi i kugu dovesti.

Neću više nikad da se rodim
jer se 'vako baš lijepo provodim.
Idem svuda kud mi srce želi...
Neka su mi, baš, život uzeli!

Hvala Bogu, živio sam tako
da sam dušu ispustio lako,
ostavivši sretna pokoljenja
sa naslijeđem časti i poštenja.

Sad se mogu posvetiti sebi,
nema nikog da mi zanovjeta,
pa uživam, a zašto i ne bih?
Niti me šta boli, niti mi ko smeta!

CRNOKOSA LJEPOTICA

Crnokosa ljepotica
mene čeka cijelog vijeka.

Crnokosa ljepotica
strpljivo, k'o majka čeka.

Crnokosa ljepotica
ne mami me svojim tijelom,
ona čeka da ostavim
ljepoticu svu u bijelom.

Crnokosa ljepotica
zna na kraju njoj ću doći,
od njenog mi zagrljaja
nema spasa ni pomoći.

Crnokosa ljepotica
od ljubomore ne pati:
čeka, jer zna da ću, zadnji,
svoj ples sa njom otplesati.

TRAGEDIJA GENIJA

Tragedija genija
oduvijek postoji,
oduvijek se narod
pametnijeg boji.

Razmišljanje njegovo
s narodnim se kosi
i u duh bajati
on nemir unosi.

Narod hoće samo
sebi slične ljude.
...Zar da od njih neko
pametniji bude!?

Šta on, tamo, ima
da nam pamet soli!?
Nit' puši, nit' pije,
niti provod voli...

TEČE ŽIVOT

Teče život, teče život,
...dan po dan,
prođe brzo, dok udariš
dlan o dlan.

Život traje cijelu vječnost,
...nikad proći,
bolesnome, žalosnome,
...u samoći.

Oj živote, prepun sreće,
vječno traj,
ja ne želim da ti ikad
dođe kraj.

Dođi smrti, spasitelju,
skloni gada,
crni život pun nesreće,
boli, jada,...

Život slave i proklinju,
...kako ko,
nekome je jedan puno,
a nekome malo sto.

TEBI

Volio sam mnoge, mnoge me volješe...
Poklanjah im sebe, s puno strasnog žara,
ali mome srcu niko drag ne bješe
kao ti ljubavi, sadašnja i stara.

Obično se sjećamo trenutaka strasti,
ljubav kao osjećanje nema takvu snagu,
al' tas će, sa tobom, istog trena pasti,
ako bilo s kojom stavim te na vagu.

Znam da niko ne bi imao strpljenja,
k'o što ti ga uvijek imaš sa mnom mila.
Sa naravi što se svakog časa mijenja,
druga bi me do sad davno ostavila.

JEDAN OD MNOGIH

Ja ni po čemu nisam izuzetan
i mnogo je ovakvih bilo prije mene.
Nisam zaslužan, možda samo sretan,
ako misliš da sam vrijedan uspomene.

Ja sam samo jedan od mnogih,
što su na nemir osuđeni.
Da cijeli život za suštinom tragam
određena je kazna meni.

Zato ne živim da mi mase kliču,
za put u vječnost polako se spremam
i ne očekujem da će da me cijene
oni sa kojim razgovora nemam.

Znam da nikad neću biti shvaćen,
al' znam i to da nisam jedini.
I prije su mnogi iste sreće bili,
mnogi u susret idu toj sudbini.

NADA

Od kada Kairos sa zemlje ode,
nesta radosti sa svjetla dana,
na dugo odletješe rode
i začu se graktanje vrana.

Iz crnog neba, crne kiše
stvoriše bujice najgorih zala,
koje sve dobro potopiše
u mutnim rijekama strmih obala.

Još uvijek traje to vrijeme beznađa,
Sodome i Gomore su na sve strane.
Danima se sunce ne rađa
i ništa ne sluti da će da svane.

Al' vaskrsnuće, opet, jednog dana
odavno usnuli vrlina i sreća
i bi'će opet djeca nasmijana
u bezbrižnoj igri sred polja od cvijeća,

jer ni jedna kiša ne traje dovijeka,
i najgoroj oluji nekad dođe kraj,
pa većina, ipak, vedar dan dočeka
koji krasi cvrkut ptica, sunca sjaj...

ŽIVOT I

Časovnik života
nikada ne staje,
mada ne slušamo
njemu otkucaje.

Od samog rođenja
počinjemo mrijeti,
al' smrt je na umu
tek kad nam zaprijeti.

ŽIVOT II

Šta je ljudski život?
...Ljuska orahova,
u sred okeana,
za jakih vjetrova.

Al' kad ne bi stalno
o koncu visio,
da li bi nam život
tako drag i bio.

DIJETE MOJE

Stvorih te od samog sebe.
Dadoh ti život i, u transu,
pričah ti priču o životu.
...A vrijeme je teklo neumitno...
Otvorih oči i pogledah:
vidim, stranca u krilu držim!

LANJENA PTICA

Pogledaj oče!
Našao sam slavu
polomljenog krila.
Da li da ga liječim
dok se ne oporavi,
ili da ga ostavim na slobodi?

To te samo život uči, sine,
kako je sudbina nepobjediva.
Ako ga staviš u kavez,
uginuće od tuge,
a ako ga ostaviš na slobodi,
pojesti će ga grabljivice.

ZNATIŽELJA

Kad bih ti rekao
ne bi vjerovala...
Ne, ne, ne... ne bi vjerovala...
Al' dobro, ipak, reći ću ti!
Kad bi samo, samo znala...

Ali, opet,
možda nećeš vjerovati...
Ne, ne, ne...
nećeš vjerovati!

Znam, znam da sve bi dala,
Al' ipak nećeš znati.
Možda, možda bi vjerovala,
ali ne mogu..., ne mogu, shvati...

IZGNANSTVO

Izgnanstvo.
Božija kazna,
kada Bog uzme sve,
osim sjećanja, koja ostavlja
da sve učine još gorim.

Kraj jednog života.
Rastanak sa domom,
rastanak sa zavičajem,
sa rođacima i prijateljima,
rastanak sa svim
što bješe drago
i koji bijehu dragi.

Novi početak.
Kao u najgorem snu.
Kao u Kafkinom romanu.
Kao na drugom svijetu.
Kao novorođenče.
Kao gluhonijem.
Kao slijepac.
Kao potpuna neznalica.

Predmet potsmjeha,
hijene se ranjenog lava dočepaju.

Bez jezika.

Bez pravca.

Bez prijatelja.

Bez prošlosti.

Bez sreće.

NEDJELJA

U svitaj zore, misli mi se bore:
kojom ću prvom da započnem dan.
Pobijedi ona - da se krenem gore,
do sela, pa da sav dan odmaram.

Tako i odlučih, ne prođe dugo,
da samo posmatram, sjedeći do noći,
besposlen, šta bih i radio drugo,
već da gledam kako vrijeme će mi proći.

I sjedoh uskoro u hlad stare breze,
gledajuć' sa smješkom polja u podnožju
i pjevušec' neku pjesmicu bez veze,
posmatrah perfektnu kreaciju Bož'ju.

Na nebu bonaca, k'o u mojoj duši,
dok živice grade tepihe poljana,
mlada žetelica u njivi pjevuši,
nostalgičnim tonom, zove svog dragana.

Dođe poslije podne. Sunce pođe dole,
prema vrhu brda prepunog voćnjaka,
čije sjenke krenuše niz livade gole,
postajući dužom, svakim satom, svaka.

I suton dođe... Nebo zacrveni.
Postaju sve bljeđe sjene jablanova.
Pade prvi sumrak, po zemlji i meni,
donoseći sate spavanja i snova.

Potpuno zatamni i dan sasvim minu,
na nebu zlatna prskalica planu,
tek cvrčaka pjesma remeti tišinu,
sova se već sprema da zauzme granu.

I baš kad pomislih da je vrijeme poći:
Dovoljno sam dobio od ovoga dana,
shvatih da neko raduje se noći:
Šta tu traži... žena, kao izvajana...?

Stojiš, nepomična, mjesec te odaje.
Gledam, Bože, živa statua Venere.
Znam, gdje god kreneš, mamiš uzdisaje.
Koga li ti čekaš, uz kakve namjere...?

Nisam ni slutio da ću tebe sresti,
na takvom mjestu, u to doba noći...?
Ali ne, neću ti nadanja pomesti...
K'o da te ne vidim, nečujno, ću proći.

Da me, slučajno, ne vidi, onaj kom se nadaš,
promaći ću pored, kao sjena, samo.
Ni ti nemoj u mene ni da pogledaš,
da ne bi posumnjao da se dobro znamo.

KRITIKU IGNORIŠEM

Nisam opterećen time
da pišem u modernom stilu.
Kritiku ignorišem.

Zar da budem cijenjeno ime,
a da me čitaju na silu
oni za koje pišem...?

§

Ja ne spadam među starce i kukavce,
koji samo kukaju i nešto se žale.
U strahu, samo se mole.

Ne prihvatam tuđe, tražim svoje pravce.
Nit im pričam, niti pišem za budale.
Ja nisam rob zapadne škole.

SADRŽAJ

1.	STARAC	8
2.	ODA OPŠTEM	9
3.	PONOĆ	10
4.	PROMAŠIH VIJEK	11
5.	SLAVUJ I RUŽA	12
6.	U SLAVU LJUBAVI.	14
7.	DISTANCA	15
8.	VRANE	16
9.	BLIŽE	17
10.	DILEMA.	18
11.	MOJA RODBINA	20
12.	LIMIT	21
13.	DJECA HEROJA	22
14.	NIKO NEĆE ZNATI.	23
15.	VELIKANI DUHA	24
16.	MIR	26
17.	REALIST	27
18.	DUH	28
19.	CRNOKOSA LJEPOTICA	30
20.	TRAGEDIJA GENIJA.	31
21.	TEČE ŽIVOT	32
22.	TEBI	33
23.	JEDAN OD MNOGIH.	34
24.	NADA	35
25.	ŽIVOT	36
26.	DIJETE MOJE.	37
27.	RANJENA PTICA.	38

28.	ZNATIŽELJA	39
29.	IZGNANSTVO	40
30.	NEDJELJA.	42
31.	KRITIKU IGNORIŠEM.	44

Goran Poletan je rođen 1962. u Zenici, bivša Jugoslavija. Radovi su mu objavljeni na: engleskom, francuskom, njemačkom, ruskom, japanskom, švedskom, srpskom, poljskom, italijanskom, španskom, rumunskom, bugarskom i slovenačkom jeziku. Dobitnik je književnih nagrada u Japanu, Australiji, SAD, Srbiji i Hrvatskoj. Autor je 4 samostalnih knjiga (u više drugih knjiga se pojavljuje kao ko-autor), uključujući i knjigu poezije, koja se bavi pred-hrišćanskom historijom Evrope, sa nazivom STARE VATRE OPET PLAMTE.

ISBN 978-86-85539-15-2

90000 >

9 788685 539152